

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A.N.N., narozený ...**
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje, sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,**

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-149115-3/ČJ-2019-030022 ze dne 3. 11. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 1. 11. 2019 kontrolován hlídkou Spolkové policie Spolkové republiky Německo. Nebyl schopen prokázat svou totožnost a oprávnění k pobytu na území tohoto státu, z jeho výpovědi i z jeho mobilního telefonu však vyplynulo, že do Německa vstoupil z území České republiky. Na základě toho jej převzala Policie České republiky.

2. Žalovaná naříkaným rozhodnutím žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, protože dospěla k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění stanovila na 90 dnů s ohledem na potřebu obstarat žalobci doklady nezbytné k návratu do vlasti. Možnost uložení mírnějších zvláštních opatření vyloučila podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce vyjádřil záměr požádat o mezinárodní ochranu ve Francii a bylo tak zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že žalovaná nebyla povinna jej zajistit. Využití oprávnění k zajištění je založeno na správním uvážení, které mělo být opřeno o dostatečně zjištěný skutkový stav. Za tím účelem se žalovaná měla zabývat tím, zda úmysl žalobce vstoupit na území jiného členského státu EU přetrvával v době rozhodnutí. Žalobce je právní laik, jehož představy jsou formovány zkazkami ziskuchtivých převaděčů. Žalovaná tak měla hodnotit úmysl žalobce až poté, co bude seznámena se svým postavením a nemožností legálně cestovat do jiného státu. Podmínky pro vyhoštění, které stanoví unijní právo, jsou demonstrativní. Je však zřejmé, že musí být v konkrétním případě naplněny s určitou intenzitou, aby zajištění sloužilo jako krajní prostředek. Vyšší závažnost jednání žalobce nebyla řádně objasněna. Doba zajištění 90 dnů pak je nepřiměřená, protože nemá žádný jiný důvod než omezit právo žalobce na přezkum zajištění. Samotné zajištění pak není realizovatelné, protože pro žalovanou je notoriitou, že zastupitelský úřad Afghánistánu nevystavuje náhradní doklady nezbytné k provedení správního vyhoštění. Tuto notorietu žalovaná zamlčela, přestože pro vyhoštění žalobce nemůže nic učinit. Zajištění tak neplní svůj účel.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že úmysl žalobce vstoupit na území jiného státu EU dovodila jak z jeho předchozího jednání, tak z jeho výpovědi. Závěr o zajištění i závěr o vyloučení zvláštních opatření tak je v souladu s právními předpisy i relevantní judikaturou. Důvody pro 90denní dobu zajištění byly srozumitelně vysvětleny, přičemž doba odpovídá zkušenostem z obdobných případů. Proveditelnost vyhoštění potvrdilo závazné stanovisko Ministerstva vnitra, takže zajištění svůj účel plní.
5. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Žalobce byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle něj je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
7. Z těchto podmínek pro zajištění žalobce rozporoval existenci nebezpečí, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, i závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Tím předložil k rozhodnutí otázky, které již byly v obecné rovině v rozhodovací činnosti správních soudů vyřešeny.
8. Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, existuje mj. tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území

jiných členských států EU, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Azs 171/2015-52 ze dne 8. 4. 2016, č. 3429/2016 Sb. NSS).

9. Žalovaná z konkrétních okolností případu srozumitelně, logicky a věcně přiléhavě dovodila, že dáno nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat správní vyhoštění. Žalobce byl totiž zadržen hlídkou policie Spolkové republiky Německo poté, co v úkrytu nákladního prostoru nákladního automobilu přicestoval z Bělehradu přes Chorvatskou, Maďarskou, Slovenskou a Českou republiku bez osobních a cestovních dokladů (č. 1. 3 *verte* správního spisu). Po předání české policii vypověděl, že doklad totožnosti vyhodil v Turecku, k území České republiky nemá žádný vztah, nejednoznačně odpověděl na otázku, zda má finanční prostředky k pobytu a k případnému vycestování. Na otázku, zda dobrovolně vycestuje do vlasti, odpověděl, že do Afghánistánu nechce, že chce do Francie (č. 1. 28–29 správního spisu). K tomu přistupuje i poznatek policie, že žalobce českým a německým orgánům uvedl odlišný rok narození (rok 2001 na č. 1. 3, rok 1995 na č. 1. 27 správního spisu). Nelze ani přehlédnout, že žalobce po zadržení Spolkovou policií vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl vyrozuměn zastupitelský úřad Afghánistánu podle čl. 36 Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích (č. 1. 4 správního spisu).
10. Žalobce tedy již před svým zadržením i po něm postupoval tak, aby ztížil své odhalení a vrácení do země původu. Po zadržení vyjádřil záměr nevrátit se do Afghánistánu a setrval na tom, že miní požádat o mezinárodní ochranu ve Francii. Nedůvodná je proto jeho námitka, že žalovaná pochybila při hodnocení záměru cestovat do Francie. Jednak je (1) nesmyslně hypotetická, jednak (2) neodpovídá obsahu spisu:
11. Ad 1: Žalobce tvrdil, že „nelze vyloučit, že ačkoli původní úmysl mohl být docestovat až do Francie, tento úmysl se nemohl změnit v okamžiku, kdy byl zajištěn či předán do České republiky“. Je to ovšem žalobce, kdo má alespoň v základu tvrdit skutkové nebo právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS). Jestliže žalobce neví, jaký byl jeho úmysl a zda se změnil („nelze vyloučit, že ... úmysl se nemohl změnit“), netvrdí to a nenavrhuje k tomu důkazy, stěží lze jeho spekulativní úvahu v řízení před soudem jakkoliv věcně uchopit. Žalovaná tak nemohla pochybit, pokud úmysl žalobce hodnotila podle toho, co žalobce fakticky učinil a co skutečně řekl, nikoliv podle toho, co se v mysli žalobce mohlo změnit a ani sám žalobce neví, zda se to skutečně změnilo.
12. Ad 2: Kladl-li žalobce důraz na to, že by měl být hodnocen zejména jeho úmysl vyjádřený až poté, co jej žalovaná poučí o nemožnosti legálně cestovat do jiného státu, lze jen stručně uvést, že to se ve věci v zásadě stalo. Žalobce byl totiž již Spolkovou policií poučen o tom, že je podezřelý z trestného činu spočívajícím v nedovoleném vstupu na území Spolkové republiky Německo bez cestovního pasu či víza. Vyjádřil, že je s tím srozuměn (č. 1. 3 *verte* správního spisu). Obdobně byl poučen i ve vztahu k území České republiky. Přesto na otázku, zda do země původu vycestuje dobrovolně, případně do jaké země vycestuje, odvětil, že chce do Francie (č. 1. 28 správního spisu).
13. Není přitom rozhodující, co žalobce řekl, ale zda to, co uvedl, zapadá do kontextu ostatních důkazů, které vypovídají o dosavadním i budoucím jednání žalobce. Vyjádření žalobce v souzené věci jen odpovídá tomu, co o něm a jeho pochybu na území ČR orgány policie zjistily.
14. Žalovaná tedy vyloučila možnost zvláštních opatření podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců po právu. Ostatně, i kdyby nebyly splněny podmínky přímo tohoto ustanovení, je

užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno v případech, kdy cizinec, který jen projížděl územím České republiky, neměl k České republice žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS.). To platí i pro důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 25/2019-23 ze dne 27. 3. 2019).

15. Nepřiměřenost doby zajištění žalobce spatřoval v tom, že byla stanovena na 90 dnů jen z důvodu vyloučení pravidelného přezkumu soudem. Protože žalobce neuvedl z čeho tak dovozuje, lze k tomu pouze stručně uvést, že pro soudní přezkum je podstatné, zda existovaly právní a skutkové důvody pro zajištění v době rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a zda žalovaná při stanovení doby zajištění nezneužila správní uvážení nebo nepřekročila jeho meze (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 93/2011-79 ze dne 19. 10. 2011). Věcné důvody pro zvolenou dobu zajištění žalovaná v dostatečné míře uvedla. Periodicita přezkumu případných pozdějších změn existence důvodů zajištění na zákonnosti nynějšího rozhodnutí žalované nic nemění, protože má vliv právě jen na skutečnosti nastalé až později (po rozhodnutí žalované i krajského soudu). Důvodnost této námitky pak žalobce sám zpochybnil již tím, že zároveň tvrdil, že zastupitelský úřad Afghánistánu ztěžuje vystavení náhradních dokladů a tím i provedení správního vyhoštění. Za toho stavu je přiléhavý závěr žalované o potřebě stanovit dostatečně dlouhou lhůtu zajištění (nelze přesvědčivě tvrdit, že dlouhá doba zajištění nemá žádný věcný důvod *a zároveň* tvrdit, že vyhoštění nebude z určitého věcného důvodu proveditelné ani v maximální možné době zajištění).
16. Závěrem žalobce zpochybnil proveditelnost vyhoštění, protože žalované je údajně notoricky známo, že zastupitelský úřad nepodniká kroky k vystavení náhradních dokladů. Pro vyhoštění tak není co učinit a zajištění nemůže sloužit k naplnění svého účelu. Kromě toho, že tato žalobní argumentace zpochybňuje předchozí žalobní bod, je pro přezkum napadeného rozhodnutí nedostatečná. Dovojuje totiž jeho nezákonnost z existence notoriety údajně známé žalované (a žalobci). Podstatné ovšem je, zda je to notorieta i pro soud. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti *obecně známé*. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit.
17. Skutkové tvrzení žalobce o nečinnosti zastupitelského úřadu Afghánistánu není skutečností obecně známou v uvedeném smyslu. Závěr o proveditelnosti vyhoštění proto není možno učinit bez dokazování provedeného v řízení před soudem. K tomu však žalobce žádný důkaz nenavrl, byť je to jeho povinnost [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Závěr žalované o proveditelnosti vyhoštění tak nemohl zpochybnit.
18. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a její právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. prosince 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce